

2 og 1, ere de fatte som hele Tal væsentlig af Afrundingshensyn. Forskellen mellem de tilsvarende Positioner i den nugældende Toldlov er omtrent den samme, der er blot en Tiendedel Dros Forskel, idet der mellem Positionerne 228 og 229 nu er en Forskel af  $\frac{2}{10}$  Dre, som vi have afrundet til 1 Dre. Men jeg kan sige det ærede Medlem, at jeg har udtrykkelige Udtalelser fra saghyndige og i Sagen særdeles indviede Folk, som sige, at man med Fornøjelse kunde have udslettet hele denne Forskel og ladet Position 228 gælde samtlige Sukkere, da det ikke spiller den allersjævneste Rolle, det har ikke hidtil spillet nogen Rolle, og vil ikke i Tiden komme til det, da de Sukkere, der indføres under Position 229 aldeles ikke ville blive brugte til Raffineringsbrug. Det er det ene Punkt. Jeg skal endnu give det ærede Medlem et Eksempel paa et andet Punkt, hvori der ogsaa kunde ligge noget mystisk, som dog ganske vist vilde gaa i modsat Retning af, hvad det ærede Medlem frygtede. Jeg undrer mig over, at det ærede Medlem ikke har lagt Mærke dertil. Nu har man en Indførselstold paa Mallas af henimod 5 Dre,  $\frac{4}{10}$  Dre. Mallas af den udenlandske Roesukker er nu frit, der er altsaa en meget stor Beskyttelse paa Mallas, henimod 5 Dre pr. Bund. Denne Beskyttelse bliver her i vort Forslag nedsat fra 5 Dre til 1 Dre. Der tages altsaa fire Femtedele af den Beskyttelse, der nu er paa Mallas, bort. Det kunde man jo gerne fremstille som et forærdeligt Indgreb i den paagældende Industris Vilkaar og Ret, jeg gør det ikke, fordi jeg er overbevist om, at det heller ikke kommer til at spille den sjævneste Rolle. Ingen af disse Satter faar overhovedet nogen væsentlig Betydning. Det, det drejer sig om, er paa den ene Side Raffineringsjatterne, hvor der altsaa er foregaaet en Nedsættelse af 1 Dre, og paa den anden Side Afgiften af indenlandsk Roesukker, hvor man har villet beholde den hidtidige Beskyttelse af  $\frac{3}{4}$  Dre, hvilket er en relativ Begunstigelse i Forhold til det nuværende, medens derimod Nedsættelsen af Beskyttelsen paa Raffineringsjatter utvivlsomt vil repræsentere en stor Indtægtsnedgang i den Fortjeneste, der kan tæntes vunden paa indenlandsk Roesukker. Jeg tror, at man vistnok vil erkende, at Forholdene i Virkeligheden stille sig saaledes, og jeg har ingen Tvivl om, at vi kunne anbefale det høje Ting at følge denne Indstilling.

Det, der egentlig har givet mig Anledning til at tage Ordet, var et Foredrag, der blev holdt i Gaar af det ærede Medlem for Vejle Amts 3dje Valgkreds (Falkens-tjerne). Vi høre saa meget nyt nu om,

hvad der har været gamle Standpunkter, og hvad der nu er blevet gamle Standpunkter, og forandrede, nye Standpunkter. Det ærede Medlem fremsatte et Standpunkt i sit Foredrag, som atter var en Overræffelse; han anbede nemlig over og kaldte det aldeles uretferdigt, at man vilde vælte Skatter fra et Flertal over paa et Mindretal af Landets Borgere. Jeg troede dog virkelig, at det var det, som vore Bestræbelser for Skatte-reformer for en væsentlig Del gik ud paa. Naar man her fra vor Side har krævet, at Skatterne skulle tages fra Ribsforbrugerne og lægges over paa Lüksusartiklerne, hvad er det saa andet, end at man flytter Skatterne fra et Flertal af Landets Borgere over paa et Mindretal, idet man gaar ud fra, at det Mindretal, som har den bedste Skatteevne, ogsaa bedst formaar at bære Skatterne? Jeg er derfor aldeles ikke i Stand til at forstaa en saadan Betragtning fra det ærede Medlems Side, thi det er netop det Standpunkt, hvorfra vi ere gaaede ud, naar vi her have bestemt os for at flytte Forbrugsafgiften over paa en Vare, som i alt Fald for vor Betragtning væsentlig maa anses som en Lüksusartikel, naar man nemlig ved Lüksusartikler forstaaer saadanne Varer, som det staaer paagældende Forbruger frit for at kunne undlade at bruge. Men det ærede Medlem sigtede der-ved til, at der skulde ligge en Standspolittik deri, det var særlig een Klasse af Landets Borgere, som man vilde søge at lette ved at lægge Byrden over paa en anden Klasse. Jeg vil tillade mig i den Anledning at minde om, at da jeg i Efteraaret havde den Ære at forelægge dette Forslag for det høje Ting, gjorde jeg det med den Motivering, at jeg ønskede, og min Medforslagsstiller ønskede, at vi skulde kunne tage Arbejdet op for sociale, økonomiske Reforme, for at lette Byrden for de mest trykkede Medborgere i Landet, men jeg søjede til, at vi rettede fortrinsvis vor Opmærksomhed paa det Punkt, hvor Trykket aabenbart var haardest, og vi nærede ingen Tvivl om, at de, der leve under de mest trykkende Vilkaar her i vort Folk, ere Landarbejderne. Derfor vedkendte vi os straks fra første Øjeblik, at det, som vi ønskede at sætte i første Række, var at komme dem til Hjælp, som trængte haardest dertil. Det er altsaa slet ikke noget, som vi paa nogen Maade have stiftet under Stolen, at vort Djemed har været i første Række at hjælpe Landarbejderne, og det kan det ærede Medlem være ganske rolig for ogsaa er vor Hensigt. Men lad mig fortsætte min Betragtning; naar man nu spørger: Hvor vælter man saa denne Byrde